

DILLUNS XIX DURANT L'ANY (II)
XVIII ANIVERSARI DE LA BENEDICCIÓ ABACIAL
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
13 D'AGOST DE 2018
Ez 1, 2-5.24-28

Estimats germans i germanes:

Potser la primera lectura ens ha resultat una mica difícil de comprendre; i la descripció dels personatges que hi sortien ens ha pogut semblar estranya. Us invito a fixar-hi una mica més l'atenció per poder-ne acollir el missatge central, tot deixant de banda alguns elements de la descripció. Primer de tot, és important situar el text geogràficament. El profeta Ezequiel no era en terra d'Israel. Havia estat deportat; feia *cinc anys* que el poble d'Israel havia estat forçat a deixar el seu país i anar a Babilònia (a l'actual Iraq). Allí semblava que s'havia esvaït tota mena d'esperança. Era com si Déu els hagués abandonats. Per això, allà, el poble plorava *d'enyorança*; era en terra estrangera i no podia *cantar cants del Senyor* (cf. Ps 136, 1.4).

Però el profeta, *cinc anys* després de la deportació, rep un senyal esperançador. Vora un dels rius de Babilònia, en un d'aquells indrets on el poble deportat s'asseia *tot plorant d'enyorança de Sió* (Ps 136, 1), va veure una claror esplendent. Era –deia el text profètic– *una aparició com de la glòria del Senyor*. Ell sabia que *la glòria del Senyor* havia estat present en el temple de Jerusalem, però mai en una terra estrangera. De fet, el mateix profeta explicarà més endavant que *la glòria del Senyor* havia deixat el temple i havia sortit de la ciutat Santa de Jerusalem a causa dels pecats del poble i se n'havia entornat al cel (cf. Ez 11, 22-23). La deportació a Babilònia era una pena pedagògica a causa d'aquests pecats d'infidelitat.

El profeta experimenta, doncs, la presència de *la glòria de Déu* fora de Jerusalem, en la terra on era deportat. Aturem-nos un moment en aquesta expressió: *la glòria del Senyor*. Què vol dir? És una manera de referir-se a la presència de Déu amb el seu poder i la seva santedat. La presència divina que habitava al temple de Jerusalem, es manifesta ara allà on hi ha el poble deportat. El Déu gran i transcendent es fa proper. També al poble pecador. Davant d'aquesta presència, el profeta se sent petit, indigne i *cau prosternat amb el front fins a terra*, en actitud humil d'adoració, de meravella per constatar que Déu no abandona el seu poble tot i la seva infidelitat. S'obre un horitzó d'esperança. Vindrà un dia que podran despenjar *les lires* que tenien *penjades als salzes d'aquella ciutat* i fer ressonar novament els *cants de festa* (cf. Ps 136, 3), perquè el Déu proper ajudarà els seus a vèncer tots els enemics i, passats uns anys, propiciarà el retorn a la terra promesa d'Israel i al temple de Jerusalem (cf. Ez 40-48). El profeta, al final del seu llibre, diu que arribarà el dia que Déu habitarà *enmig dels seus per sempre* (43, 9) fins al punt que el nom de la Jerusalem restaurada serà: *El Senyor és allí* (48, 35). I tindrà una gran extensió per donar cabuda a una població immensa (cf. 48, 30-35).

És profecia. Una profecia que apunta a Jesucrist. El temple de Jerusalem que al retorn de la deportació va ser reconstruït, deixà d'exercir la seva funció uns anys després. *La glòria del Senyor* ja no habitava en el temple sinó en la persona humana de Jesús, el seu cos ressuscitat és el nou temple (cf. Jo 2, 19-22), el lloc de la presència de la *glòria* divina enmig de la humanitat (Jo 1, 14).

En aquest temps entremig de la resurrecció de Jesús i de la seva vinguda al final dels temps, podem tenir la sensació que Déu és lluny de nosaltres, podem perdre l'esperança, experimentar *l'enyorança*. Molta gent és pregunta on és Déu davant els drames humanitaris i les catàstrofes que veiem, davant el sofriment dels innocents i els plors de les víctimes de la injustícia. I, encara, on és Déu davant la mort?

El missatge del profeta Ezequiel llegit a la llum de Jesucrist ens crida a la fe i a la confiança. Déu, malgrat el seu silenci aparent, malgrat la seva aparent inoperància, és proper, estima tothom entranyablement. No abandona mai, ni que hi hagi pecat, busca l'ovella per alliberar-la dels esbarzers i carregar-se-la amorosament a l'espatlla (cf. Lc 15, 3-7). El Crist ressuscitat, en el qual *habita la plenitud de la divinitat* (cf. Col 2, 9), és present enmig dels seu poble, i a través d'ell és present en el món. He dit que el silenci de Déu és aparent. Perquè pròpiament Déu no guarda silenci. Déu parla cada dia a través de la seva Paraula. I Jesucrist cada dia ens il·lumina el camí a través del seu ensenyament a l'Evangeli i ens assegura que el Pare ens estima i vol que interioritzem la seva paraula (cf. Jo 16, 27; 14, 21). Els homes i dones de Déu, que tenen un cor humil i una mirada espiritual penetrant sobre les coses de cada dia, saben veure la presència de Déu, saben descobrir el seu amor actiu, el seu combat contra el mal. I saben que, des dels inicis de la història, ressona la pregunta: *què n'has fet del teu germà?* (Gn 4, 9).

Mentre vivim en aquest món i caminem cap a la Jerusalem nova, aquella que té per nom *el Senyor és allí*, som acompanyats per Jesucrist, l'Emmanuel, el Déu amb nosaltres. Amb aquesta presència podem viure amb esperança i amb la pau al cor. Ell, com amb als deixebles d'Emaús, fa camí amb nosaltres i ens parteix *el pa* per nodrir-nos. Tant quan, febles en la fe i en l'esperança, veiem *que es fa fosc*, com quan el nostre *cor s'abrusa* en comprendre *el sentit de les Escriptures* (cf. Lc 24, 13-34). Ara, en l'Eucaristia, ho podem viure amb intensitat.